

575

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερι κα. α Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Δι' μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐν ὄνειρον (ὑπὸ ὑπνοβάτιδος). — Γεωργία Σάνδη κατὰ τὸν Jules
Lemaître (ὑπὸ δος Ἑλένης Γεωργιάδου). — Χειμῶνας (ὑπὸ δος Εἰρή-
νης Νικολαΐδου). — Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἀνδρομέδας (ἐκ τῶν τοῦ
Michelet ὑπὸ κ. Μαριάνθης Ἡλιοπούλου). Γυναίκες τῆς Νορβηγίας
(ὑπὸ ταξειδιώτιδος). — Συναυλαί — Γυναικεῖος κόσμος. — Συνταγαί. —
Ζωὴ ἐνὸς ἔτους. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

λανὸν ἐπὶ τῆς ὠραίας καὶ ἀγῆς εἰκόνας τῆς δημιουργίας.

Οἱ οὐρανοὶ ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν νὰ κυλίουν ἀπὸ τὰ
γαλανὰ ρεῖθρά των τὰ λευκά, τὰ διαυγῆ, τὰ μαργαριτο-
πλεκτα, τὰ ἀδαμαντοῦφῆ νερά των, ἐνῶ ὑπεράνω των
νεφῶν καὶ τῶν κυκνῶν αἰθέρων ὁ Θεός, μεγαλοπρεπῆς ἐν τῇ
δόξῃ καὶ τελειότητί του, ἐπεθεῶρει τὸ ὠραῖον ἔργον τῆς δη-
μιουργίας.

ΕΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἦτο ὠραῖον καὶ πλήρες μεγαλείου τὸ ὄνειρόν μου αὐτό.
Ἦτο ὄνειρον παράδοξον, ὄνειρον ἀληθοῦς ἐξχαγνίσεως, ὄνει-
ρον ἀνυπαρξίας.

Οἱ οὐρανοὶ γαλανοὶ ὡς πάντοτε, μετὰ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου
διασταυρουμένας ἐπ' αὐτῶν καὶ χρωματιζούσας τὰ νέφη με-
τὴν κλίμακα ὄλων τῶν χρωμάτων, μετὰ τοὺς τόνους ὄλους τοῦ
χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, οἱ οὐρανοὶ αἴφνης ἠνοῖξαν τοὺς ἀπει-
ροπληθεῖς κρουνοὺς των καὶ ποταμοὶ ὑδάτων λευκῶν, ὑδά-
των παφλαζόντων, ὑδάτων στεφανουμένων μετὰ ἀφρούς ἀδα-
μαντίνους ἤρχισαν νὰ λούουν τὴν γῆν.

Καὶ ἡ γῆ, ἡ διψῶσα, ἔπινεν ἀφθόρως. Καὶ οἱ πράσινοι κό-
σμοι τῶν κήπων καὶ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ἐλαιῶνων καὶ τῶν
δασῶν ἐνετρώφωσαν εἰς τὸ λουτρόν αὐτό, τὸ ὅποῖον ἀνεδείκνυεν
ὠραιότερα τὰ χρώματα τῶν σμαράγδων καὶ τῶν τοπαζίων
καὶ τῶν ρουβινίων, τῶν σκορπισμένων τόσον γενναίως ὑπὸ
τῆς φύσεως ἐπ' αὐτῶν.

Τὸ σύμπαν ἀπετέλει ἤδη ὠραῖαν εἰκόνα ἐξαγνίσεως καὶ
καθαρμοῦ καὶ μόνος ὁ ἄνθρωπος δὲν μετεῖχε τῆς ἐορτῆς αὐτῆς
τῶν ὑδάτων, διότι πολλὰ ἐφεῦρε μέσα, πολλὰ ἐπενόησεν
ἐπινοήματα, ἔπως ἀπομακρυνθῆ τῆς φύσεως, ἔπως θέσῃ μεταξὺ
αὐτῆς καὶ αὐτοῦ φραγμοὺς ἀδιασπάστους. Καὶ οὕτω ρυπα-
ρός, μολυσμένος, ἀκάθαρτος μετὰ τοὺς προαιωνίους ρύπου, ἐπὶ
τῆς ράχεώς του, μετὰ τὰ ἔλκη πληγῶν ἀνιάτων ἐπὶ τοῦ σώ-
ματός του ἀπετέλει κηλῖδα σκοτεινὴν, ἀπετέλει στίγμα με-

Αἴφνης εἰς τὰς ἀπαστραπτούσας ἀποχρώσεις τοῦ χρυσοῦ
καὶ τοῦ ἀργύρου καὶ τῶν πολυτίμων λίθων, τὰς ὁποίας αἱ παί-
ζουσαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καθίστων ἔτι λαμπρότεραι, εἰς τὰ
γραφικὰ συμπλέγματα τῶν ὠραίων χρωμάτων καὶ γρυμμῶν
τῶν διαφόρων κόσμων, οἵτινες ἔπλεον ὑπὸ τὸ ἄπειρον, ὁ Θεός
διέκρινε τὰς μελανὰς ἐκεῖνας κηλίδας, τὰ ρυπαρὰ ἐκεῖνα
στίγματα, τὰ ὅποια ἐρρύπαιναν τὸ ἔργον του καὶ κατέστρε-
φον τὴν ἀρμονίαν τοῦ παντός.

Καὶ ὡς Ἄρχων καὶ Δημιουργὸς ἠθιζάνθη συντριβὴν ψυχῆς
διὰ τὸ ἀτελές δημιούργημά του καὶ πόνον καὶ ὑπερτάτην
ὀδύνην διὰ τὴν παρατονίαν, ἣν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐπαναστατῶν
κατὰ τῶν στοιχείων του, ὁ ἀψήφῶν τὴν δύναμίν του, ὁ κα-
ταφρονῶν τὴν δόξαν του, ὁ ἐμπαίζων καὶ μηκτυρίζων τὸ ἔρ-
γον του, ἐπέφερον εἰς τὴν ἀρμονίαν τῆς εἰκόνας του, εἰς τὴν
τελειότητα τῆς δημιουργίας του.

Καὶ ἀνεμνήσθη ὅτι χάριν τοῦ ἐπαναστάτου καὶ ἐξωμότου
αὐτοῦ ἀνθρώπου εἶχεν ἄλλοτε ἐγκαταλείψει τὰ ὕψη τῆς δό-
ξης του καὶ τὸν μεγαλοπρεπῆ θρόνον του καὶ τὰ ἀχανῆ καὶ
ἀπέραντα ὑπὲρ τοὺς κόσμους τῶν αἰθέρων βασίλειά του, καὶ
κατήλθε ταπεινὸς καὶ ἄσημος ἐπὶ τῆς γῆς, ἔνθα ἐκ τοῦ πλη-
σίον μελετήσῃ τὰς ἀτελείαις τοῦ ἐντελεστερέου τῶν δημιουρ-
γημάτων του, ἔνθα μελετήσῃ τοὺς πόνους του καὶ ἐπιτύχῃ
τὴν σωτηρίαν καὶ τὸν ἐξχαγνισμόν του. Καὶ ἐνθυμήθη τί ἔπαθε
καὶ πόσα ὑπέφερε καὶ μετὰ πόσους κρουνοὺς αἵματος ἠρδεύθη
ἡ γῆ, ἣν ἐδοκίμασε νὰ σώσῃ.

θέτης στη κοντινή πόλι και που ήρθες με τόση χαρά να τελειώσης τη ζωή σου στο χωριό που γεννήθηκες, είνε ή ώρα των αναμνήσεων και δεν πρέπει να τη χάσης. Κατερίνα, ήσουν τόσο υπερήφανα κοντά του τη Κυριακή, όταν τέλος παντρεθήκατε· θυμήσου της ευτυχισμένες ημέρες! Εύστασε και οι δύο μεγαλόκαρδοι και δυνατοί στη δουλειά, και από αυτό το θάρρος και από την αρμονία αυτή ή ένωση σας είχε καλούς καρπούς.

Αφήστε με να χαδέψω με της αχτινές μου το κρεβάτι, όπου σύ, γυναίκα, έγινες τρεις φορές μητέρα και όπου γλήγωρα θα κοιμηθής ήσυχα το τελευταίο ύπνο σου. Αφήστε με να παίξω με τα πράγματα που είνε μέσα στο μεγάλο ντουλάπι, που το γεμίσατε σιγά-σιγά με τους καρπούς της οικονομίας σας· όπου κάθε του αντικείμενο παρουσιάζει και μία στέρση και μία θυσία και είνε το σεβαστό ένθυμωμα της εργατικής ζωής σας. Να το μεγάλο τραπέζι που καθόταν όλη ή οικογένεια την ημέραν των γιορτών. Παιδιά και εγγόνια κάθουναι όλα ήσυχα και σās χαμογελούν με σεβασμό και αγάπη.

Παρκερίσατε λιγάκι να φωτίσω και το παλιό ρολόι, που πάντα χτυπούσε χαρές και λύπες, που κάθε ζωή ανθρώπινη είνε γεμάτη, και λύπες ήταν πειό πολές πάντα, μα με πόσο θάρρος της περάσατε όλες!

Αγαπημένα μου πράγματα, θέλω να σās χαδέψω, πέρνοντας ακόμη μία φορά· καθένα από σās έχει και την ιστορία του· σās αγαπώ και σās θυμάζω, πιστοί σύντροφοι των αγαπητών μου κυριών. Και σās μεγάλα και δυνατά θρονιά, όπου οι παλιοί μου σύντροφοι ανεπαύοντο ήσυχα, σās κυτάζω με χαρά. Χιρίτετε, τίμια πρόσωπα, που ποτέ δεν τα σίασε ποταπή σκέψη· πώς τα κάτασπρα μαλλιά σας λάμπουν στής λάμψης μου και πώς μοιάζουν σ' εκείνους; που αγάπησαν, πάλαισαν, υπέφεραν και για τους οποίους τα γράμματα δεν φέρνουν καμμιό τύψη της συνειδήσεως.

Αφού έψαλλεν ήσυχα-ήσυχα ή φλύγα, έσιώπησε.

— Κατερίνα, καλή μου γριά, είμαι καταχαρούμενος αυτή τη στιγμή, λέγει ο γέρος, ακόμη, ένας χρόνος τελειώνει. "Ας απολαύσωμεν αυτού που μάς μένουν· πόσο θα ήταν καλό ως ζούμε και να πεθαίναμε μαζί! Ο κόσμος δεν είναι τόσο κακός και όταν λέμε κακό για την ζωή, είμαστε βέβαιοι πώς είμαστε δίκαιοι απέναντι του έαυτού μας; "Όταν κυτάζουμε πίσω έπειτα από μακροά ζωή, ή λογική των συμβάντων και των πραγμάτων μάς ποροσιάζεται καλλίτερα, τα σκότη διαλύονται και λιγώτερο απαιτητικοί από τη τύχη περιμένουμε το θάνατο με δύναμη, μα χωρίς να τίν επιθυμούμε. Αποψέ είμαι φλύκρος, πρέπει να σου πω τās ιδέες που έχω από τη μέρα που είδα αυτό τον άνοητο να φορη μια καρφίτσα στο λαίμοδετη του, ένα κεφάλι σκελετού με δύο σταυρωτά κόκκαλα από κάτω.

"Ακουτέ με με προσοχή, σε παρακαλώ.

— Μήπως δεν σ' ακούω πάντα, καλέ μου φίλε;

— Βέβαια, βέβαια, μα καμμιό φορά είσαι άρηχημένη. Πρόσεχε καλά αυτή τη φορά για τι θέλω ν' ακούσω τη γνώμη σου σ' αυτό το αντικείμενο. Θα με πής ακόμη γέρο είδωλόατρη, μα βλέπεις τι με θυμώνει, είναι ή σκληρά πλάνη των πρώτων ανθρώπων, που είχαν την ιδέα να παραστήσουν

το θάνατο με σ,τι βρήκαν πειό απότρόπαιο και ποιο φοβερό. Μήπως δεν φτάνει ο άθελος φόβος που έχει για αυτόν ο άνθρωπος και έπρεπε να προσθέσουν και τη φρίκη και την άηδεια;

Γιατί να μη παραστήσουν το θάνατο σαν μία όμορφη και γελαστή γυναίκα που απλώνει τα χέρια με έκφραση καλωσύνης και αγάπης; Γοητευμένος από αυτή την εικόνα κανένας θνητός δεν θα πήγαινε προς αυτή πριν της ώρας του. Ο γέρος Montaigne το είπε: «Σοφά ή φύσις ανακάτεψε με το θάνατο κάποικ πίκρα, για να έμποδίση τον άνθρωπο, βλέποντας τα καλά του, να τον άγκαλιάζη άπληστα και άδιάκριτα». Αλλά θα τον δεχθούν, όταν έρθη, όπως πρέπει. Ο θάνατος δεν φέρνει την ήσυχία, τον τέλειο ύπνο, που τόσο πολύ εκτιμά ο άνθρωπος όταν ζή; και όταν έρχεται πριν από την ώρα του, μήπως δεν σημειώνει όσους προτιμά; Πόσες θλίψεις λιγώτερες από ε α γλυκό σύμβολο, που θα είχαν τα μάτια μας συνειθίσει από τα μικρά μας χρόνια, που θα γλύκναινε σκληρούς χωρισμούς!

Ο άνθρωπος έχει ανάγκη από την εικόνα· όλες σχεδόν ή θρησκείες περιβάλλονται απ' αυτήν, και την άφθονοπαρέχουν, τόσο είνε παραδεγμένο, πώς είνε ανάγκη να παρουσιάζεται κάθε τι με διακριτικήν εικόνα. "Όταν θα ξαναδώσουν στα άγάλματα του θεού αυτού τον άληθινό χαρακτήρα τους, της αγάπης και της ειρήνης, πρέπει να τα πολλαπλασιάσουν, να τα βάλουν σ' όλους τους νούς, γιατί με της σκέψεις που θα γεννούν, θα προετοιμάζουμε τον άνθρωπο καλλίτερα για τη τελευταία ώρα. "Όχι πειό σκληρά ψέματα, μαύρα στολιδιά, άλλα σύμβολα έλπίδας και λουλουδιών, αφού και στα νεκροταφεία είνε οι τάφοι σκεπασμένοι απ' αυτά.

Δεν παρουσιάζουμε με φριχτές εικόνες της άρρωστιές που μάς περιμένουν; πρέπει να αυξάνουμε την φρίκη του νόμου αυτού, που κανείς δεν μπορεί να τον ξεφύγη. "Όταν ο άγριος άνθρωπος σκαλιζή ένα κομμάτι ξύλο για να κόμη το θεό του, το δίνει πάντα το σχήμα που προτιμά. Τα είδωλα με τα πολλά χέρια, με τα πολλά κεφάλια, είναι και εκείνα σύμβολα παρηγορητικά, γιατί ο άνθρωπος θέλησε να δώσει στους θεούς του την πειό ευνοϊκή εικόνα για να δυναμώση στην σκέψη του την θρησκεία που έχει. Το σχήμα έχει για αυτόν τόση δύναμη και όλη ή τέχνη στηρίζεται σ' αυτή την ιδέα. Κάθε άνθρωπος προσπαθεί να κόμη το έργο του όμορφότερο για να μείνη άθάνατο· να παραστήσουμε λοιπόν όσον το δυνατόν καλλίτερα σ,τι δεν μπορούμε ν' αποφύγουμε, θα είνε παρηγορητικό μέγαλο.

"Ας κάνουμε στον άνθρωπο το τέλος της ζωής πειό εύκολο και πειό γλυκό. Τα θρησκευματα μισοκάνουνε αυτό με της ιδέες της τιμωρίας και άμοιβής. Πόσοι άνθρωποι γενναίοι και φρόνιμοι μπορούνε να πούνε πώς δέχονται το θάνατο με ήσυχία; Σήμερα που όλα ξεδιαλώνονται από τη σπλαγγνή επιστήμη, ο θάνατος μονάχα μάς φαίνεται βέβαιος.

"Ας τον γλυκάνουμε λοιπόν με λυπηρές εικόνες.

Ο καλός Rebaul όστις είχε τις ίδιες ιδέες με μένα, είπε κάπου στο θάνατο του παιδιού.

«Κανείς ας μη φορήση μαύρα στο σπίτι σου. "Ας δεχτούνε τη τελευταία σου ώρα καθώς και τη ώρα που γεννήθηκες.

Κανένας να μην είνε λυπημένος.

Τίποτε να μη παρουσιάζη τάφο.

"Όταν είνε καθάριος κανείς σαν στη ηλικία σου, ή τελευταία στιγμή είνε και όμορφότερη».

— Βλέπεις πόσο καλά θυμούμε ακόμη;

"Ετσι μιλούσε ο Κλαύδιος, παραπλανώμενος πολλές φορές στής σκέψης του. Άδύνατος από την ηλικία δεν καλόβλεπε, αλλά άκου· θαυμάσια και άμείωσα κατάλαβε πώς τίποτε δεν κινείται γύρω του· φωνάζει... κανείς δεν άπαν· σσηώνεται κατατρομαγμένος. "Ανάμεσα σ' αυτές τις σκέψεις του ο θάνατος ήρθεν άρα γε τόσο ήσυχα, πειό δεν τον άκουσε;

— Κατερίνα! Κατερίνα! φωνάζει ο γέρος με τρόμο... σκύβει πάνω της, την άγγίζει με τα τρεμουλιστά χέρια του. Μα ή Κατερίνα ήτο περισσότερο φιλόσοφη ακόμη... Κοιμούνταναι ύπνο βαθύ.

(Claude Senechal)

Ειρήνη Νικολαΐδου

Η ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΜΕΔΑΣ

(Εκ των του Michelet)

Είς το μουσείον του Λούβρου υπάρχει μεταξύ των ώραϊοτέρων της γλυπτικής συμπλεγμάτων ή Άπελευθέρωσις της Άνδρομέδας, έργον έπεξεργασθην από την πυρετώδη χείρα του μεγάλου καλλιτέχου Puget.

Ο γλύπτης ούτος αντιπροσωπεύει την άσθενή, την πάσχουσαν ψυχήν αιώνος άσθενικού, διότι έζησεν εις την κόλασιν των φυλακων του Λουδοβίκου XIV και εις όλην του την ζωήν μονον τās μορφάς άτυχων φυλακισμένων έπεξεργάσθη. Η Άνδρομέδα είναι εν εκ των έργων του των όρειλομένων εις την άτμοσφαιραν εις ήν έζη. Ο Περσεύς έφόνευσεν το τέρας, το όποιον έκρατεί την Άνδρομέδαν δεσμίαν και ήτοιζετο να την καταβροχήση, και με άνέκφραστον στιγμήν υπερτάτης ευδαιμονίας έγείρει δι' ενός μονον δακτύλου του την βαρείαν σιδηράν αλυσιν, απ' ής ήτο άνηρημένη ή νεανίς. Αυτή δε ήμικαθήσθε άγνωστ ή εύρίσκειται. Άγνωστ ποιος την σώζει· φαίνεται μη δυναμένη να φέρη το σώμα της, παραλυμένη ως είναι από την σκληράν των αλύσεων έπαφήν. Άλλ' ή καρδιά της πάλλει ακόμη και ο θάνατος της έφείσθη.

Με κλειστους λοιπόν τους όφθαλμούς άφίεται να φέρεται από τον σωτήρα της, προς όν φαίνεται λέγουσα: «Δεν έχω δύναμιν να στηριχθώ μόνη. Φέρε με σύ όπου θέλεις»

"Εργον τέλειον και περιπαθέστατον. Ο γλύπτης ήθέλησε τόσον να μάς συγκινήση διχ την άπελευθερωθεΐσαν, ώστε την έγλυψε μεν μικράν με σώμα παιδικόν, αλλά με γραμμάς και τύπον τελείας γυναικός. Φαίνεται άνήκουσα εις άλλην φυλήν· παρ' εις την του σωτήρος της, όστις είναι ύψηλός, μέγας, άσθενής Ηρακλής της παρακμής της εποχής του Λουδοβίκου XIV, όποιον δεν θα έφαντάζετο βεβαίως ή άκμαία και ισχυρά άνθρωπότης της αρχαιότητος.

Άδιάφορον. Ο θαυμασιος αυτός καλλιτέχνης έπέτυχεν εις τίν σκοπόν του. Παρήγαγεν εν μέγα έργον αγάπης και ευσεβείας. "Όλοι οι βλέποντες αυτό αναφωνούν μετά συγκινήσεως: «Πόσον ευτυχής είναι ο Περσεύς αυτός! Πόσον θα ήθελα να είμαι εις την θέσιν του διχ να σώσω την μικράν αυτήν!»

Ευτυχής ο έλευθερώνων την γυναίκα! Ευτυχής ο λύων τα δεσμά, δι'ών ή φυσική άδυναμία της την έδέσμευσεν, ή άδυναμία, ή καταδικάζουσα αυτήν εις τόσας άθλιότητας, εις τόσους κινδύνους, εις τόσην δυστυχίαν! Ευτυχής, όστις τίν έξυφοί, την ενισχύει, και συνδέει την τύχην του μετ' αυτή· Άναζή και άνεγείρει αυτός, έξυθόν.

"Αλλ' άπαξ έλευθερωθεΐσα παρ' σου, ώ νέε Περσεύ, από τόσας ταπεινάς δουλείας θα σε άπελευθερώση εις άντάλλαγμα της; διχ σου κτηθείτης έλευθερίας της; "Ας τās αριθμήσωμεν, εν ήθλης.

"Από την δουλειαν της ταπεινώσεως και του έξευτελισμού. Έάν έχης την ευτυχίαν εις την έστίαν σου, δεν θα υπάγης να ζητης την σικιν αυτής εις τα ρυπαρά καταγώγια και εις την μέθην των αισθητέων.

"Από την δουλειαν της έξαρτήσεως. Δεν θα καταντήσης ως το γεροντοπαλλήκαρον εκείνο, το έξηνητημένον και άσθενόν από τās καταχρήσεις και την διαφθοράν, το όποιον τελειώνει τās ήμέρας του εν τη έρημία της έγκαταλείψεως και της μονώσεως, περίπαιγμα των νέων και καταφρόνησις των γερόντων.

"Από την δουλειαν της μελαγχολίας. Ο αισθανόμενος ότι φέρει την ευθύνην και άλλου προσφιλους προσώπου, ο άνυπομονών να τελειώση το έργον του, ίνα επιστρέψη εις την θερμήν και φωτεινήν έστίαν, ήν καταυγάζει ή αγάπη της γυναικός δεν μελαγχολεί ποτε και αισθάνεται πάντοτε υπερτάτην χαράν, πληροϋσαν την ψυχήν του

"Από την δουλειαν του χρήματος. Ίδου αριθμητική συνταγή άναντιρρήτως άλλανθαστος. Δύο τίμιοι άνθρωποι, άνήρ και γυνή, έξοδεύουν πάντοτε όλιγώτερα ενός "Όλοι οι γεροντες άγαμοι, οι αποφυγοντες τον γάμον διχ τās πολλάς του δαπάνης, έξοδεύουν διπλάσια των όσων θα έξώδεον εν συνετήρουν πολυμελή οικογένειαν.

Διχ σιγάρα της Αβάνας έξοδεύουν όσα θα έξώδεον διχ την συντήρησιν μιχς γυναικός. Και διατί καπνίζουν; Διχ να λησμονήσουν, λέγουν. Άλλά δεν πρέπει να λησμονούν ποτέ. Δυστυχία εις τους λησμονούντας το κακόν και μη ζητούντας να το θεραπεύσουν. Και ευτυχία εις εκείνον, όστις έπιλαμβάνεται της θεραπείας του, βοηθούμενος υπό αγαπώσης γυναικός.

Λέγονται έλευθεροι οι λιποτάκται του οικογενειακού βίου. Άλλά ποιος έξ όλων αυτών είναι έλευθερος; Το ζητώ επί δεκάδας έτών το μυθολογικόν αυτό πρόσωπον, το όποιον δεν συνήτησα ακόμη πουθενά. Φέρουν τον τίτλον μονον. Η ζωή των όμως είναι πάντοτε δεσμευμένη ίσως προσκαίρωσ, ίσως μυστικώς ίσως έπονειδίστως, διχ δεσμών, οΐτινες σκορπίζουν την άτιμίαν, δημιουργούν το όνειδος, και επιφέρουν την κατάρπτωσιν και των εθνών και των άτομων.

Μαριάνθη Ήλιοπούλου

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΝΟΡΒΗΓΙΑΣ

Χαρακτηριστικά καλώς διαγεγραμμένα. Φυσιονομία χωρίς έκφρασιν Το μειδιάμα ζωογονεί διχ μίαν στιγμήν τα ψυχρά αυτά πρόσωπα, άλλ' ως αι δρκαπέτιδες έδω άκτινες του ήλιου, δεν μένει επ' αυτών, δεν άφίνει κεν τον τύπο,

ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

Μόσα δὲν περικλείει εἰς τὰ εὐρέα καὶ σιδηρὰ στέρνα του τὸ ἔτος αὐτό! Πῶς τὸ εἴησαμεν! Πῶς τὸ διήλομεν. Πῶς τὸ ἠσθάνθημεν. Ὅποιας ἤνοιξε πληγὰς, ὅποια ἀπεκάλυψεν ἔλκη, ὅποια ἔδωκε μαθήματα. Ὅποιας ἔπλεξε πλεκτάνας, ὅποιας ἔστησε παγίδας, ὅποιας ἐν τῇ καταστρεπτικῇ πυρκαϊᾷ του ἐξέπεμψεν οὐρανομήκεις φλόγας. Ἀλλὰ καὶ ποῖα ἀπεκάλυψε ψεύδη καὶ ποῖας διεσκέδασε πλάνας καὶ ποῖας μεγάλας καὶ εὐεργετικὰς ἐφώτισεν ἀληθείας.

Ὅλοι οἱ ἰσχυροὶ ἀνδρικοὶ χρωστῆρές μας ἐδοκίμασαν νὰ τὸ ζωγραφίσουν. Ὅλοι αἱ ἐπιφανεῖς προσωπικότητες μας νὰ τὸ χαρακτηρίσουν. Καὶ ἠκούσθη ἐναλλαξὴ ἡ γνώμη μεγάλων καὶ μικρῶν, ἐπιφανῶν καὶ ἀφανῶν, εἴτε ἀπὸ τῶν σιηλῶν τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων, εἴτε ἀπὸ τῶν σελίδων ὀγκωδῶν καὶ μὴ συγγραμμάτων.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἠκούσθη περὶ αὐτοῦ ἡ γνώμη τοῦ ἰσχυροῦ φύλου, ἄς ἀκουσθῇ ἡδὴ καὶ ἡ τοῦ γυναικείου. Ἴσως δὲν θὰ εἶναι τόσο σοφὴ, τόσο ἐπίσημος, τόσο ἐπιβάλλουσα, ἀλλὰ βεβαίως εἶναι διάφορος, εἶναι μᾶλλον ἀμερόληπτος, μᾶλλον δικαία, μᾶλλον ψυχρά, ἐὰν ὄχι καὶ μᾶλλον ὀρθή.

Τὴν ζωὴν τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ πολυποικίλῳ καὶ πολυσημάντῳ ἐξελίξει, τὴν ζωὴν τοῦ ἔτους αὐτοῦ μὲ τὴν θαυμασίαν γυναικείαν δρᾶσίν του ἱστορεῖ τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον σύγγραμμά μας, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ πιστὸν καὶ λεπτομερὲς κάτοπτρον τῆς ἐτησίας κινήσεως, μὲ σελίδας τινὰς καὶ ἐκ τοῦ παρελθόντος, σελίδας πλείστου ἐνδιαφέροντος.

Ἄντὶ τοῦ κατ' ἔτος ἐκδιδομένου ἡμερολογίου μας προσφέρομεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὰς πολυπληθεῖς ἀναγνωστρίας μας τὴν «Ζωὴν Ἐνὸς Ἐτους», τὸ πιστὸν αὐτὸ ἡμερολόγιον, τὸ ὅποιον ἐκρατήσαμεν ἐπὶ δέκα ὀκτὼ περίπου μῆνας καὶ ἐν τῇ ὁποίῳ σκιαγραφεῖται ἐν πληρεστάτῃ λεπτομερείᾳ πᾶν γεγονός ἀξίον λόγου, ἀναγόμενον καὶ εἰς γενικὰ μὲν κοινωνικὰ ζητήματα, ἀλλ' ἰδίᾳ εἰς τὰ ἀφορῶντα τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα καὶ εἰς τὴν φιλοanthρωπικὴν αὐτῆς δρᾶσιν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πολέμου.

Ἡ «Ζωὴ Ἐνὸς Ἐτους», πρέπει νὰ στολίση πᾶσαν γυναικείαν βιβλιοθήκην, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνδρας καὶ ἀπὸ πάντα ἐν γένει ἄνθρωπον τῶν πραγμάτων, ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν φιλολογικὴν μας κίνησιν.

Εἶναι βιβλίον μέγα, πεντακοσιοσέλιδον περίπου, τὸ ἐκ τῆς πωλήσεώς του δὲ ποσὸν θὰ διαθέσωμεν πρὸς τε λειοποίησιν τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς, δι' ἧς τόσαι ἄποροι θὰ ἐξασφαλίσουν μέλλον ἐντιμον.

Ἡ «Ζωὴ Ἐνὸς Ἐτους» περιέχει ὅλα τὰ ὀνόματα καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν Κυριῶν, αἱ ὅποια ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου καὶ ἀποτελεῖ ὄρατον ἐνθύμιον δι' ἐκάστην ἐξ αὐτῶν.

Ἡ «Ζωὴ Ἐνὸς Ἐτους» εἶναι ὄρατον δῶρον διὰ πᾶσαν κυρίαν καὶ δεσποινίδα, τιμᾶται δὲ δραχ. ₤ διὰ τὰς Ἀθήνας, ₤ 1/2 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ φρ. χρ. ₤ διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἀποκτήσωσι τὸ βιβλίον τοῦτο παρακαλοῦνται νὰ προαποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

Ἄτυχῆς πολυμελῆς οἰκογένεια κατοικοῦσα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀδριατοῦ ἀριθ. 13, πλησίον τοῦ Φαρμακείου ἢ Ἐλκφος, περιῆλθεν εἰς ἐσχάτην ἀπελπισίαν ἕνεκα τῆς ἀσθενείας τοῦ μόνου προστάτου τῆς, τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς μικρῶν τέκνων, προσβληθέντος ὑπὸ τύφου.

Ἡ σύζυγός του πάσχουσα ἐπίσης καὶ θηλάζουσα στερεῖται καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου μετὰ τῶν τριῶν μικρῶν τέκνων τῆς. Οἱ φιλόanthρωποι ἄς σπεύσουν νὰ παράσχουν τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν ἀτυχῆ οἰκογένειαν, σώζουσαι τοῦλάχιστον τὰ ἀσθενῆ μικρὰ ἀπὸ τὸν ἐκ πείνης θάνατον.

Πᾶσα συνδρομὴ ἄς σταλῆ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ἄνω διεύθυνσιν.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίαις ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἰσπραξίν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτῆ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΑΜΗΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Α. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας

Διασταύρωσις ὁδῶν Σταδίου καὶ Γεωργίου Σταύρου ἀριθ. 1

Ἐναντι Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου

Ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισε πλούσιαν συλλογὴν, κομψότητος καὶ καλαισθητικῆς τοῦ Παρισινοῦ τυρμού. Ἐπλούτισε τὸ κατὰστημά του διὰ τῶν τελειότερων δερμάτων τῆς Παρισινῆς λεπτότητος. Ἐπίσης δὲ ἐκόμισε καὶ σχήματα διὰ μπόττες ἀξιωματικῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἄριστα κατηρτισμένη ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ δεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλληνικῆς δυναμένη νὰ διδάξῃ καὶ τὴν Γαλλικὴν ζητεῖ παραδόσεις ἢ θέσιν τινὰ διδασκαλίσης. Συνιστᾶται θερμότερα καὶ παρ' ἡμῶν. Ἡ διεύθυνσις τῆς εἰς τὰ γραφεῖα μας.